

Vergaderjaar 2004–2005

29 764

Harmonisatie van inkomensafhankelijke regelingen (Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

29 765

Wijziging van een aantal wetten in verband met de invoering van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Aanpassingswet Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

D

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 28 april 2005

Algemeen

Met belangstelling heeft de regering kennis genomen van het voorlopig verslag van de vaste commissies voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid en voor Financiën inzake de wetsvoorstellen Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: Awir) en Aanpassingswet Awir. Wij stellen het zeer op prijs dat de leden van de fracties van CDA en PvdA de met dit wetsvoorstel beoogde harmonisatie van groot belang achten en, net als de leden van de fracties van de VVD en SP, de doelstellingen van het wetsvoorstel onderschrijven. Met deze memorie van antwoord streven wij ernaar de bij deze leden nog levende vragen, bijvoorbeeld op het punt van het terugdringen van het niet-gebruik, de consequenties van de koppeling aan het fiscale inkomensbegrip en het hanteren van het actuele inkomen, bevredigend te beantwoorden.

De leden van de fracties van CDA, PvdA en SP vragen aandacht voor het terugdringen van het niet-gebruik. Zij refereren aan het huidige niet-gebruik bij de huursubsidie en informeren of op dit punt met de Awir een verbetering zal worden bereikt. Daarbij wordt gevraagd naar eventuele verdere acties en naar doelstellingen of streefcijfers die de regering mogelijk in dit verband hanteert.

Een exact percentage van het huidige niet-gebruik bij de huursubsidie is niet voorhanden. In de brief van de Minister van VROM aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II 1999/2000, 25 831, nr. 6, «Rapportage Niet-gebruik Huursubsidie») werd het percentage potentieel rechthebbenden dat geen huursubsidie heeft aangevraagd, geschat tussen de 15% en 27%. Verondersteld wordt dat het niet-gebruik sindsdien min of meer constant is gebleven of mogelijk licht is gedaald, onder meer als gevolg van de invoering van het automatisch continueren in de huidige Huursubsidiewet (hierna: Hsw). Het terugdringen van het niet-gebruik zal via de volgende sporen worden bevorderd, te weten een actieve benadering van bestaande en potentieel rechthebbenden, een intensieve voorlichtingscampagne, automatische continuering en het hanteren van

een ruime aanvraagtermijn.

In de eerste plaats worden bestaande huursubsidiegerechtigden en potentieel belanghebbenden voor de zorgtoeslag actief door de Belastingdienst/Toeslagen benaderd. Het is de bedoeling dat zij op initiatief van de Belastingdienst/Toeslagen een aanvraagformulier ontvangen dat in meer dan de helft van de gevallen volledig is ingevuld, zodat men kan volstaan met het controleren van de gegevens en ondertekening en terugsturen van het formulier. Voor de bestaande huursubsidieontvangers is de mogelijkheid hiertoe al in de Aanpassingswet Awir geregeld. Om deze pro-actieve benadering ook voor de zorgtoeslag mogelijk te maken is op 27 april jl. een wetvoorstel aan de Tweede Kamer aangeboden. De volledig vooringevulde aanvraagformulieren worden, om het risico van een onjuiste inkomensschatting zoveel mogelijk te beperken, door de Belastingdienst/Toeslagen met name gezonden aan de minima en gepensioneerden, omdat voor deze groepen belanghebbenden het inkomen stabiel is en ouderen moeite kunnen hebben met het invullen van formulieren. De overige belanghebbenden ontvangen een aanvraag waarop niet het inkomen maar wel alle overige bij de Belastingdienst/Toeslagen bekende gegevens zijn voorbedrukt. In de tweede plaats gaat de overgang van huursubsidie naar huurtoeslag en de introductie van de zorgtoeslag gepaard met een intensieve voorlichtingscampagne zodat potentieel belanghebbenden in de media nog eens nadrukkelijk worden gewezen op de mogelijkheid van het aanvragen van een inkomensafhankelijke toeslag. Heeft men eenmaal een aanvraag ingediend, dan wordt deze automatisch gecontinueerd voorzover men aan de voorwaarden blijft voldoen. Tenslotte is het ingevolge de Awir mogelijk een inkomensafhankelijke tegemoetkoming aan te vragen tot 1 april na afloop van het berekeningsjaar. Dit is een forse verruiming ten opzichte van de huidige mogelijkheden voor het aanvragen van huursubsidie, waarbij een aanvraag nimmer betrekking kan hebben op verstreken perioden. Aan dit samenstel van maatregelen ontlenen wij het vertrouwen het niet-gebruik zo goed als mogelijk is te beperken.

Het is de leden van de CDA-fractie niet duidelijk hoe de Awir wordt toegepast bij overlijden en zij vragen wat er gebeurt als de kostwinner, met hoog inkomen, in januari overlijdt, en de partner met een aanzienlijk lager inkomen te maken krijgt. Voor de vaststelling van het recht op en de hoogte van een inkomensafhankelijke tegemoetkoming in de periode na overlijden blijft ingevolge artikel 8, zesde lid van de Awir, het inkomen van de overleden partner buiten beschouwing en wordt uitsluitend het toetsingsinkomen van de achterblijvende partner in aanmerking genomen. Het inkomen van de overleden partner telt alleen mee gedurende de periode voorafgaand aan overlijden. Hierna volgt een gestileerd voorbeeld om de Awir-systematiek na overlijden te verduidelijken, Partners A en B zijn gehuwd. Op 29 januari 2006 overlijdt partner B. Het inkomen van A bedraagt in het berekeningsjaar € 9000. Het inkomen van B bedraagt tot overlijden € 2000. Het inkomen van B wordt herleid naar een jaarinkomen in het berekeningsjaar van € 24 000. Bij het berekenen van de tegemoetkoming wordt in het berekeningsjaar tot 1 februari rekening gehouden met een gezamenlijk toetsingsinkomen van de partners, te weten € 9000 plus € 24 000 is € 33 000. Tot 1 februari wordt het inkomensniveau derhalve nog bepaald aan de hand van het gezamenlijke inkomen. Vanaf 1 februari wordt bij het berekenen van de tegemoetkoming van A slechts rekening gehouden met het inkomen van A, te weten een toetsingsinkomen van € 9000. Dit leidt er toe dat in de maand januari vermoedelijk geen of een zeer beperkte aanspraak op een tegemoetkoming bestaat en vanaf het overlijden van B wel aanspraak op een tegemoetkoming bestaat.

De leden van de CDA-fractie vragen voorts naar de invloed die de verhoging van de normhuur heeft op de marginale lastendruk en naar de inkomenseffecten die hieruit voortvloeien. De wijze waarop de normhuren jaarlijks worden geïndexeerd wordt door de Awir niet gewijzigd. De Hsw kent voor deze indexering twee mogelijkheden. Als regel worden de normhuren jaarlijks aangepast met het percentage van de verwachte huurprijsontwikkeling, waardoor huursubsidiegebruikers net als overige huurders jaarlijks een stijging van de huur ondervinden. De Hsw biedt de Minister van VROM de mogelijkheid om daarvan af te wijken en de normhuren aan te passen met het stijgingspercentage van het netto bijstandsinkomen voor gehuwden. Afhankelijk van de budgettaire mogelijkheden en andere relevante omstandigheden beziet de Minister van VROM jaarlijks welke indexeringsmogelijkheid wordt toegepast. In beide gevallen stijgen de normhuren over de gehele linie van inkomensklassen in grosso modo gelijke mate. De marginale lastendruk blijft hierdoor ongewijzigd.

Welke inkomenseffecten de verhoging van de normhuren heeft, hangt af van de jaarlijks opnieuw te bepalen wijze van indexering alsmede van de hoogte van het dan geldende percentage voor de inkomensontwikkeling respectievelijk de inflatie. Voorts worden de normhuren nog verhoogd met een extra bedrag (voor het tijdvak 2004/2005 € 12; voor 2005/2006 is dit bedrag met € 2,28 verhoogd tot € 14,28), ter invulling van de bezuinigingstaakstelling van € 210 mln uit het Hoofdlijnenakkoord. Het totaal vormt de basishuur, die in elk geval voor eigen rekening van de huursubsidiegebruiker blijft. Deze extra verhoging staat overigens los van de Awir en heeft evenmin gevolgen voor de marginale druk. In dit verband kan worden gemeld dat de Minister van VROM aan de Tweede Kamer heeft toegezegd onderzoek te laten verrichten naar de mogelijkheden om de marginale druk in de huursubsidie minder gevoelig te maken voor inkomensschommelingen (Kamerstukken II 2004/2005, 29 764 enz., nr. 37). De uitkomsten van dit onderzoek zullen voor Prinsjesdag 2005 worden bekend gemaakt.

Deze leden vragen voorts op welke wijze kan worden voorkomen dat huursubsidieontvangers worden geconfronteerd met terugvorderingen omdat de Belastingdienst/Toeslagen het actuele inkomen hanteert. De leden van de PvdA-fractie vragen in dit verband of zicht bestaat op de omvang van de te verrekenen voorschotten en de administratieve lasten die hiermee gepaard gaan en hebben enige zorg over mogelijke navorderingen. Voorts benadrukken zij in dit kader het belang van het tijdig doorgeven van inkomensmutaties zodat grote verschillen tussen de verstrekte voorschotten en de uiteindelijke toekenning worden voorkomen.

Wat betreft het hanteren van het actuele inkomen en de daaruit voortvloeiende schattingen zij opgemerkt dat, zoals ook eerder in deze memorie is aangegeven, meer dan de helft van de huishoudens een compleet vooringevuld aanvraagformulier ontvangt. Dat gebeurt in die gevallen waarin onderzoek heeft uitgewezen dat de verschillen tussen de toeslag op grond van het geschatte inkomen en de toeslag op grond van het uiteindelijke inkomen vanwege een stabiele inkomenspositie beperkt zijn. Dit geldt in het bijzonder voor zogenaamde kwetsbare groepen, zoals uitkeringsgerechtigden en AOW-gerechtigden. Vanwege de stabiliteit van deze inkomens zullen terugvorderingen voor deze groepen belanghebbenden beperkt blijven. Als de Belastingdienst/Toeslagen het inkomen van belanghebbenden niet goed kan schatten moeten zij dit zelf doen. Een rekenhulp bij de toelichting op het aanvraagformulier zal hen daarbij behulpzaam zijn. In die gevallen hebben belanghebbenden zelf het beste zicht op hun inkomensontwikkeling in het actuele jaar. Alleen zij weten of zij meer of minder gaan werken, promotie maken, enz. Bij wijzigingen in de omstandigheden in het berekeningsjaar die leiden tot een lagere

tegemoetkoming zijn belanghebbenden verplicht de Belastingdienst/Toeslagen hierover te informeren. Het is, zoals de leden van de PvdA-fractie terecht opmerken, van groot belang dat mutaties tijdig worden doorgegeven. In de communicatie met belanghebbenden wordt hieraan op ruime schaal aandacht besteed. Belanghebbenden worden er bijvoorbeeld op het aanvraagformulier voor de tegemoetkoming en in de wijzigingswijzer die als bijlage bij de voorschotbeschikking wordt gezonden, op gewezen om relevante mutaties zo snel mogelijk door te geven. Enerzijds om het risico van terugvorderingen zoveel mogelijk te voorkomen, maar uiteraard ook om bij een inkomensdaling een op de actuele inkomenspositie passende tegemoetkoming te ontvangen. De Belastingdienst/Toeslagen is erop voorbereid om dergelijke mutaties tijdig te verwerken. Indien de Belastingdienst/Toeslagen zelf over informatie beschikt waaruit blijkt dat de omstandigheden zijn gewijzigd, wordt men hierop door de Belastingdienst/Toeslagen geattendeerd. De mogelijkheden van de Belastingdienst/Toeslagen om op eigen initiatief wijzigingen te melden nemen toe zodra de loongegevens uit de Polisadministratie van UWV beschikbaar komen. Naar verwachting zullen deze gegevens vanaf 2008 door de Belastingdienst/Toeslagen kunnen worden ingezet om inkomensschattingen van aanvragers te controleren en om belanghebbenden te attenderen op mogelijk relevante veranderingen in hun inkomenssituatie.

Met het hanteren van het actuele inkomen wordt aangesloten bij de feitelijke draagkracht van belanghebbenden op het moment waarop de inkomensafhankelijke tegemoetkoming wordt verkregen. Het is een inkomensaanvulling die past bij de inkomenssituatie van dat moment. Met het zoveel mogelijk voorinvullen van de formulieren en een goede voorlichting om relevante wijzigingen door te geven wordt beoogd terugvorderingen zoveel als mogelijk te beperken. Daar waar terugvorderingen zullen plaatsvinden wordt standaard een soepele betalingsregeling aangeboden.

Op grond van de hiervoor aangegeven overwegingen vinden wij het niet logisch, dit in antwoord op een desbetreffende vraag van de leden van de PvdA-fractie, uit te gaan van een inkomen uit een eerder jaar.

De leden van de CDA-fractie hebben enkele vragen over de gevolgen van de koppeling die in de Awir is gelegd met het fiscale inkomensbegrip. Deze leden tonen begrip voor de afweging die is gemaakt voor deze keuze vanuit redenen van transparantie en uitvoering, maar vragen of deze koppeling aan het fiscale inkomensbegrip wellicht ook gevolgen kan hebben die haaks staan op doel en strekking van de onderhavige wetsvoorstellen. In dit verband vragen zij aandacht voor een viertal mogelijke gevolgen.

Deze leden noemen de omstandigheid dat veel bepalingen, vooral in de sfeer van de belastingheffing van winst uit onderneming, een instrumentalistisch karakter hebben. Zij vragen de regering hoe toepassing van deze bepalingen zich verhoudt tot doel en strekking van de onderhavige wetsvoorstellen.

Allereerst zij opgemerkt dat de door deze leden bedoelde effecten van de koppeling aan het fiscale inkomensbegrip ook optreden in de huidige inkomensafhankelijke regelingen die aan het fiscale inkomen gekoppeld zijn, waaronder de Hsw en de Wet kinderopvang. Niettemin is dit een logische vraag. Bij een wetsvoorstel als dit, waarin een centraal en geharmoniseerd begrippenkader wordt ingevoerd voor inkomensafhankelijke regelingen, moeten ook reeds bestaande criteria en begrippen opnieuw worden getoetst op hun logica en effectiviteit. In dat kader is ook het fiscale inkomensbegrip opnieuw gewogen als criterium voor het begrip draagkracht voor inkomensafhankelijke regelingen. Onze conclusie is dat het verzamelinkomen zich daarvoor nog altijd het beste leent. Daarbij is onderkend dat het verzamelinkomen de einduitkomst is van een

scala aan fiscale bepalingen met alle vrijstellingen, forfaits, ficties en aftrekposten die in de lange historie van de loon- en inkomstenbelasting zijn gevormd. Elk van die onderdelen heeft een eigen ontstaansgeschiedenis. Er zijn zeker voorbeelden te noemen waarbij naast redenen van draagkracht of wetssystematiek ook instrumentele bedoelingen een rol hebben gespeeld voor de invoering. Toch blijft gelden dat de loon- en inkomstenbelasting heffingen naar draagkracht zijn, en dat vrijwel iedere faciliteit, ook als die uit instrumentele overwegingen is opgekomen, eenmaal ingepast in het fiscale systeem, de vorm heeft van een aftrekpost en door de progressie van het belastingtarief de facto uitwerkt als een veronderstelling van verminderde draagkracht. In gevallen waarin de wetgever dit gegeven accepteert dient deze veronderstelling juist in een wet als de Awir ook door te werken naar inkomensafhankelijke regelingen.

De leden van de CDA-fractie noemen als een ander gevolg van de koppeling aan het fiscale inkomensbegrip dat bepaalde groepen belastingplichtigen meer dan andere groepen in staat zouden zijn om de hoogte van hun inkomen in een bepaald jaar te laten fluctueren. De leden van de CDA-fractie vragen aan te geven in hoeverre is voorzien dat deze categorieën belastingplichtigen op die manier wellicht ook de hoogte van de inkomensafhankelijke toeslagen kunnen optimaliseren en of dit naar de mening van de regering een gewenst effect is.

Het manipuleren van het eigen inkomen is onwenselijk. Dat geldt niet alleen voor inkomensafhankelijke regelingen, maar evenzeer voor de belasting- en premieheffing. Ook daar is het immers niet gewenst dat mensen hun inkomen naar believen kunnen beïnvloeden om aldus bijvoorbeeld gebruik te kunnen maken van inkomensafhankelijke aftrekposten. De belastingwetten omvatten dan ook bepalingen om dit te voorkomen. Zoals deze leden ook zelf al aangeven, bieden de regels van goed koopmansgebruik, de gebruikelijkloonregeling van artikel 12a van de Wet op de loonbelasting 1964, en de terbeschikkingstellingsregeling van artikel 3.92 van de Wet inkomstenbelasting 2001, waarborgen tegen mogelijk oneigenlijk gebruik op dit punt. Doordat de Awir het fiscale inkomen volgt werken deze regels door in het toetsingsinkomen voor inkomensafhankelijke regelingen.

De leden van de CDA-fractie noemen als derde gevolg van de koppeling met het fiscale inkomen dat arbeidskosten die sedert de invoering van de Wet inkomstenbelasting 2001 niet meer aftrekbaar zijn, bij de bepaling van het belastbaar loon, ook niet in aanmerking worden genomen in het kader van de Awir. Zij vragen hoe zich dit gevolg verhoudt tot doel en strekking van de Awir. Ook vragen zij of het bestaan van de arbeidskorting naar de mening van de regering voldoende compensatie hiervoor is. Arbeidskosten hebben sedert 2001 geen invloed meer op het fiscale inkomen. In de inkomstenbelasting is hiervoor compensatie gevonden in de arbeidskorting. Sinds de Belastingherziening 2001 wordt voor de huursubsidie nog wel rekening gehouden met de forfaitaire arbeidskosten die tot en met 2000 golden. Voor inactieven is dit forfait € 487; voor werkenden bedraagt het 12% van het inkomen uit werk met een minimum van € 119 en een maximum van € 1605 per belastingplichtige. Het handhaven van een dergelijke correctie zou een inbreuk betekenen op de harmonisatie die met dit wetsvoorstel wordt beoogd. Daarnaast past een dergelijke correctie niet in de visie van de regering dat het verzamelinkomen een centraal draagkrachtbegrip omvat, dat zowel voor de inkomstenbelasting- en premieheffing als voor inkomensafhankelijke toeslagen geldt. Dit wetsvoorstel bepaalt daarom dat het ongecorrigeerde verzamelinkomen de basis vormt voor draagkrachtbepaling. In de brief van 14 januari jl. (Kamerstukken II 2004/05, 29 764 en 29 765, nr. 9) is aangegeven, dat door een extra verhoging van de minimum- en referentie-inkomensijkpunten met ingang van 1 januari 2006 de nadelige

inkomensgevolgen van het afschaffen van de correctie zoveel mogelijk beperkt zullen worden. Voor na 2001 ingevoerde toeslagen, zoals de kinderopvangtoeslag en de zorgtoeslag speelt dit niet. De tariefstelling van die toeslagen is immers opgebouwd op basis van het nieuwe begrip verzamelinkomen.

Het door deze leden genoemde gevolg dat verliezen die in een bepaalde box zijn geleden in een jaar niet meer kunnen worden verrekend met positieve inkomens in een andere box is ook een verschil tussen het huidige en het vorige belastingstelsel. Het is echter een misverstand dat dit verschil ongunstige effecten zou hebben voor inkomensafhankelijke regelingen. Als toetsingsinkomen voor toeslagen geldt immers het verzamelinkomen als bedoeld in artikel 2.18 van de Wet inkomstenbelasting 2001. Dit verzamelinkomen bestaat uit het gezamenlijke bedrag van het inkomen uit werk en woning (box 1), het inkomen uit aanmerkelijk belang (box 2) en het belastbare inkomen uit sparen en beleggen (box 3). Een verlies in box 1 of box 2 heeft dus door het samenstellen met positief inkomen in de andere boxen wel degelijk een neerwaartse invloed op het verzamelinkomen. Al vindt hier geen verliesverrekening plaats in de fiscale betekenis, er worden wel positieve en negatieve inkomens «verrekend» voor de berekening van het toetsingsinkomen.

De leden van de CDA-fractie wijzen erop dat bij de vermogenstoets uitsluitend wordt gelet op het box-3-vermogen. Ook een belastingplichtige die inkomen uit box 1 (belastbaar inkomen uit werk en woning) geniet, kan echter over aanzienlijke vermogens beschikken. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan een ondernemer die – binnen zekere grenzen – keuzevrijheid heeft om vermogensbestanddelen tot zijn ondernemingsvermogen of zijn privé-vermogen te rekenen. Deze leden vragen in hoeverre de regering de kans aanwezig acht dat na invoering van de Awir deze keuze (mede) kan worden beïnvloed door overwegingen die zijn ingegeven door de mogelijkheid een inkomensafhankelijke toeslag te kunnen genieten.

Allereerst kan de bezorgdheid van deze leden worden gerelativeerd. Het aantal mensen dat de combinatie heeft van een hoog vermogen, een onderneming en een mogelijke aanspraak op huursubsidie, zal naar onze inschatting beperkt zijn. Daarnaast is het «schuiven» met vermogens van box 3 naar box 1 inderdaad slechts binnen zekere grenzen mogelijk, zoals deze leden ook aangeven. Het belang schuilt immers niet alleen in de mogelijkheid om huursubsidie te ontvangen, maar veeleer ook in de mogelijkheid om vermogen binnen de inkomstenbelasting naar de onbelaste sfeer te verschuiven. De Wet inkomstenbelasting 2001 biedt daartegen ons inziens voldoende waarborg. De regels van goed koopmansgebruik, waarop de fiscale winstberekening is gebaseerd, laten niet toe dat willekeurig privé-vermogensbestanddelen van de ondernemer tot het bedrijfsvermogen worden gerekend. Daarnaast kent de Wet inkomstenbelasting 2001 nog enkele specifieke bepalingen ter voorkoming van het zogenoemde boxhoppen, waarbij wordt gepoogd om box-3-vermogensbestanddelen rond de peildatum voor de vermogensrendementsheffing kortstondig aan een andere box toe te rekenen. Waar de Wet inkomstenbelasting 2001 wél keuzevrijheid biedt om vermogen tot het ondernemingsvermogen te rekenen brengt dit naar onze mening geen ongewenste gevolgen mee voor inkomensafhankelijke regelingen, omdat het in die gevallen gaat om legitieme handelingen, in overeenstemming met de regels van goed koopmansgebruik.

De leden van de CDA-fractie noemen ook de aanmerkelijkbelanghouder die voor zijn inkomen wordt belast in box 2. Deze kan over een groot vermogen beschikken dat is belichaamd in de waarde van zijn aandelenpakket. Toch wordt dit vermogen niet in aanmerking genomen bij de vermogenstoets. Is, zo vragen deze leden, het veronderstelde

ondernemingsgebonden karakter van dit vermogen naar de mening van de regering voldoende reden om dit vermogen buiten aanmerking te laten voor de vermogensstoets?

Zoals in het Nader rapport aan de Koningin is aangegeven achten wij inderdaad het ondernemingsgebonden karakter van dit vermogen net als bij ondernemingsvermogen van de eenmanszaak in principe voldoende reden om dit vermogen buiten aanmerking te laten voor de vermogensstoets. Daarnaast zal voor een aanmerkelijkbelanghouder met een aanzienlijk box-2-vermogen in de regel het gebruikelijke loon van artikel 12a van de Wet op de loonbelasting 1964 al zodanig hoog zijn, dat hij om die reden al niet voor huursubsidie in aanmerking komt.

De leden van de fracties CDA, PvdA, VVD en SP willen weten of de Belastingdienst/Toeslagen in staat zal zijn de regelingen tijdig en volledig uit te voeren. De leden van de fracties van CDA en PvdA wijzen daarbij op het belang van een goede bereikbaarheid. In aanvulling hierop benadrukken de leden van de VVD-fractie het belang van een goede automatisering. De leden van de fracties van de VVD en SP refereren in dit verband ook aan de brief van Aedes waarin gevreesd wordt voor een overhaaste invoering. Om een tijdige implementatie te waarborgen is de Belastingdienst/Toeslagen al in het najaar van 2003 begonnen met de voorbereiding van de invoering. Hiervoor is – zoals gebruikelijk bij de Belastingdienst – een projectorganisatie ingericht. In deze projectorganisatie zijn zowel medewerkers van de Belastingdienst als VROM opgenomen. Daarbij wordt binnen het project nadrukkelijk ook rekening gehouden met de ervaringen die VROM heeft opgedaan met de uitvoering van de huursubsidie. Maandelijks wordt gerapporteerd over de stand van zaken aan een stuurgroep waarin ook VROM en VWS zijn vertegenwoordigd. Op deze wijze kunnen knelpunten tijdig worden gesignaleerd, zodat passende maatregelen kunnen worden genomen. Tevens wordt maandelijks gerapporteerd aan de staatssecretaris van Financiën die deze rapportages ter informatie aanbiedt aan de voorzitter van de vaste commissie van Financiën in de Tweede Kamer.

In de maandelijksse rapportages worden de belangrijkste onderdelen van het uitvoeringsproces die van belang zijn voor het welslagen van het project belicht. Dit zijn de automatisering, de communicatie en dienstverlening, de rechtshandhaving en de inrichting van de nieuwe organisatie. Gelet op het belang van een goed functionerende automatisering is daarbij een aantal terugvalscenario's ontwikkeld voor cruciale onderdelen van het automatiseringsproces, zoals de verzending en verwerking van formulieren en het waarborgen van een tijdige betaling.

Over de bereikbaarheid van de Belastingtelefoon heeft de staatssecretaris van Financiën onlangs ook een plan van aanpak met maatregelen voor de korte en lange termijn aan de Tweede Kamer aangeboden (Kamerstukken II 2004/05, 29 800 IXB, nr. 21). In dit plan van aanpak wordt nadrukkelijk ook rekening gehouden met een uitbreiding van de capaciteit van het call-centre om een piek aan telefoontjes in het najaar over de huur- en zorgtoeslag te kunnen verwerken. Daarbij wordt een scenario achter de hand gehouden om in de periode tussen 1 september en 1 januari specifiek voor huuren zorgtoeslag een zaterdagopenstelling van de Belastingtelefoon te realiseren.

De leden van de PvdA-fractie onderschrijven het uitgangspunt van het hanteren van een toetsingsinkomen op jaarbasis en delen onze opvatting dat het voor het ontvangen van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen geen verschil zou moeten maken of een jaarinkomen wel of niet aan fluctuaties onderhevig is. Wel zien deze leden een aantal risico's voor de situatie waarin een huishouden een riant inkomen verdient en gedurende dit jaar, buiten hun schuld, terugvalt naar bijstandsniveau en vragen of

daar in sommige gevallen soepel mee kan worden omgegaan. Deze leden denken dan aan toepassing van de hardheidsclausule.

De keuze om in het kader van de Awir het jaarincome tot uitgangspunt te nemen en niet het maandinkomen, is bewust gemaakt omdat in onze opvatting het jaarincome het beste beeld geeft van de draagkracht. Inherent aan deze keuze is de koppeling aan het verzamelinkomen zoals dat in de aanslag inkomstenbelasting is opgenomen of het belastbare loon zoals dit blijkt uit de jaaropgaven. Ook in de fiscaliteit bepalen inkomensfluctuaties die van maand tot maand kunnen voorkomen niet de draagkracht van mensen, al geven deze wél de liquiditeitspositie van mensen aan. Zo kunnen bijvoorbeeld ondernemers of freelancers in bepaalde perioden van het jaar hogere inkomsten hebben dan in andere perioden van het jaar. Het is de eigen verantwoordelijkheid van de burger om dergelijke inkomensschommelingen zelf op te vangen. Dat geldt ook voor de door deze leden geschetste situatie waarin men van een riant inkomen terugvalt naar bijstandsniveau, waarbij wij overigens willen opmerken dat het niet vaak zal voorkomen dat men vanuit een riant inkomen direct terugvalt tot bijstandsniveau. Ingeval van ontslag bestaat in beginsel immers enige tijd recht op een werkloosheidsuitkering. Een principiële keuze voor een jaarincome verdraagt zich niet met uitzonderingen op basis van een hardheidsclausule. Het incidenteel rekening houden met inkomensfluctuaties binnen het jaar zou immers een inbreuk vormen op de keuze van de wetgever. Het verzamelinkomen is een afgewogen som van enerzijds inkomen dat iemand geniet en anderzijds kostenposten die de draagkracht verlagen. Ook bij het bepalen van inkomensafhankelijke aftrekposten als buitengewone uitgaven en giften wordt het verzamelinkomen tot uitgangspunt genomen. Het zou naar ons oordeel niet juist zijn om dit principe voor de toepassing van inkomensafhankelijke toeslagen te doorbreken. Dit laat onverlet dat bij wijziging van inkomen op ieder moment in het jaar een aanpassing van het voorschot kan worden aangevraagd op basis van gewijzigd jaarincome.

Overigens kent de fiscaliteit een hardheidsclausule die de Minister van Financiën de bevoegdheid geeft om tegemoet te komen aan onbillijkheden van overwegende aard die zich bij de toepassing van de belastingwetten mochten voordoen. Uitzonderingen die met die bevoegdheid gemaakt worden en die invloed hebben op de hoogte van het verzamelinkomen, werken vervolgens door naar de inkomensafhankelijke regelingen.

De leden van de PvdA-fractie vragen welke aannames ten grondslag liggen aan de aanzienlijk hogere uitgaven als gevolg van de voorliggende wet, waarmee binnen de begroting van VROM wordt rekening gehouden. Ook willen zij weten of deze hogere begrotingspost gevolgen heeft voor het budget dat beschikbaar is voor individuele huursubsidie.

Bij de start van de Awir worden in eerste instantie (tijdelijk) extra kosten gemaakt doordat gewerkt zal worden met een geschat inkomen. Naar verwachting zal dit leiden tot extra uitgaven. Gelet op vroegere ervaringen met het schattingsinkomen bij de huursubsidie en tevens gelet op onderzoeken naar de mogelijkheden van het schatten van inkomens op basis van gegevens uit het verleden, is het aannemelijk dat belanghebbers vaker hun inkomen te laag inschatten dan te hoog. De te hoge bijdragen worden later weliswaar teruggevorderd, maar dit zal plaatsvinden over meerdere jaren, terwijl een klein deel van de terugvorderingen uiteindelijk niet-inbaar zal blijken. Het saldo van beide effecten is door de jaren heen beperkt, maar leidt bij de start van de regeling tot hogere initiële kosten. Deze worden in de volgende jaren grotendeels weer gecompenseerd door hogere inkomsten uit terugvorderingen. Naast dit effect zijn er andere structurele effecten die te maken hebben met de wijziging van de wetgeving. Ingevolge de Awir wordt het mogelijk

om met terugwerkende kracht huursubsidie aan te vragen. Als gevolg hiervan wordt verwacht dat het niet-gebruik zal afnemen en dat het aantal maanden per berekeningsjaar dat men gemiddeld huursubsidie geniet, zal toenemen. Tevens wordt een beperkte extra toestroom verwacht van belanghebbenden die gebruik maken van de mogelijkheid om na afloop van het berekeningsjaar (tot april t+1) alsnog huursubsidie aan te vragen. De extra uitgaven voor beide effecten samen thans worden geraamd op ca. € 45 mln. structureel.

Verder brengt de verruiming van de vermogenstoets extra kosten met zich mee. Ten eerste de verruiming van de vermogensgrenzen, waardoor de huursubsidie-uitgaven naar verwachting structureel met € 5 mln. zullen stijgen. Daarnaast bestaat voor 2006 de mogelijkheid om conform de fiscale wetgeving bepaalde delen van het vermogen buiten beschouwing te laten. Deze vrijstellingen voor maatschappelijke beleggingen en beleggingen in durfkapitaal zullen vanaf 2007 voor de Awir weer buiten beschouwing blijven. Er wordt vanuit gegaan dat het extra beslag in 2006 € 5 mln. zal bedragen (eenmalig).

Tegenover deze extra uitgaven (in totaal geraamd op ca. € 55 mln. in 2010) worden er ook structurele besparingen gerealiseerd. Deze hebben voornamelijk betrekking op het afschaffen van de vangnetregeling en het feit dat het Ministerie van VROM geen geld meer hoeft te reserveren voor het uitbetalen van voorlopige bijdragen die nu in bepaalde gevallen voorafgaande aan de beschikking worden verstrekt. In totaal levert dit een structurele besparing op van circa € 50 mln.

De hiervoor genoemde bedragen worden nog geijkt op basis van de raming van de huursubsidie-uitgaven voor 2006 en volgende jaren en verwerkt in de eerste suppletore begroting 2005 en de ontwerp-begroting 2006. Ook de extra kosten ten gevolge van de maatregelen die worden getroffen om de nadelige effecten van het afschaffen van de correctie op het verzamelinkomen te matigen (ca. € 20 mln. structureel) zullen dan worden verwerkt.

De leden van de VVD-fractie constateren dat de regering zich op een aantal momenten in de behandeling van wetsvoorstel 29 764 heeft ingespannen om de inkomenseffecten zo goed mogelijk te ramen. Deze leden achten het belangrijk een integraal koopkrachtbeeld te hebben voor 2006 naar aanleiding van deze maatregelen.

In het onlangs verschenen CEP geeft het CPB in de tabellen 4.6 en 4.7 een eerste raming dienaangaande voor het jaar 2006. De eerder met de Eerste en Tweede Kamer gewisselde informatie rond de inkomenseffecten van de voorliggende wet kunnen in het licht van het daar gepresenteerde inkomensbeeld beoordeeld worden. Definitieve besluitvorming over het inkomensbeeld 2006 vindt plaats in de zomer bij de voorbereiding van de begrotingen die in september gepubliceerd worden. Op dat moment zijn ook weer nieuwe inzichten van het CPB beschikbaar (MEV).

De leden van de VVD-fractie constateren dat de jaarlijkse kosten voor de uitvoering structureel € 124,6 miljoen bedragen plus incidentele kosten van € 90,3 miljoen en vragen welke totale besparingen deze systematiek oplevert.

De belangrijkste besparingen worden verkregen met de gezamenlijke uitvoering van de huurtoeslag en de zorgtoeslag. Deze gezamenlijke uitvoering leidt tot lagere kosten dan wanneer beide regelingen gescheiden zouden worden uitgevoerd. Zo kunnen aanvragers van huursubsidie op hetzelfde aanvraagformulier tevens de zorgtoeslag aanvragen. Andere besparingen worden gerealiseerd met de verwerking van mutaties, het opzetten en beheer van de basisadministratie, de geautomatiseerde ondersteuning van de uitvoeringsprocessen en de communicatie en dienstverlening. De totale incidentele en structurele kosten voor de uitvoering van deze twee regelingen samen liggen

hierdoor circa 15% lager dan in het geval beide regelingen apart zouden worden uitgevoerd. De daarmee samenhangende besparing aan personele inzet bedraagt eveneens circa 15%. Dit efficiencyeffect is overigens reeds verwerkt in de ramingen van de uitvoeringskosten.

Het lijkt de leden van de VVD-fractie een goede zaak dat de gezamenlijke uitvoering van inkomensafhankelijke regelingen in handen komt van de Belastingdienst middels de Belastingdienst/Toeslagen omdat alle informatie «in een huis» is, en zij vragen aan te geven of de koppeling van de bestanden daadwerkelijk tijdig operationeel wordt.

Voor de vaststelling van de «huishoudsituatie» (de belanghebbende, zijn partner of eventueel medebewoners) is de inschrijving in de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA) bepalend. De Belastingdienst heeft op dit moment reeds een koppeling met de GBA, waarbij alle mutaties dagelijks aan de Belastingdienst worden doorgegeven. Voor de vaststelling van het toetsingsinkomen geldt dat de schattingen gebaseerd zijn op de gegevens over verzamelinkomen en loon die bekend zijn bij de Belastingdienst. Na afloop van het berekeningsjaar komen de volledige en definitieve gegevens over de verzamelinkomens en de lonen afkomstig van de inhoudingsplichtigen beschikbaar. Voor de huren geldt dat de systematiek van jaarlijkse opvraag van huurgegevens bij verhuurders zoals deze nu door VROM plaatsvindt door de Belastingdienst/Toeslagen zal worden overgenomen. De ervaring van VROM leert dat meer dan 90% van de huren op die manier beschikbaar komt. Voor de inschrijving als verzekerde zal door het College voor Zorgverzekeringen een volledig bestand worden aangehouden. De Belastingdienst/Toeslagen maakt voor controles gebruik van gegevens uit dit bestand. De verwachting is dat alle relevante koppelingen voor het toezenden van aanvraagformulieren en het beschikken en betalen op deze aanvragen tijdig operationeel zullen zijn.

Een belangrijke doelstelling van de Awir – een effectieve aanpak van de armoedeval – is volgens de leden van de PvdA-fractie op verschillende momenten aan de orde geweest. De regering definieert deze armoedeval als een situatie waarin aanvaarding van betaalde arbeid een gering of zelfs een negatief effect heeft op het besteedbaar inkomen. Toch wordt het deze leden niet geheel duidelijk wat de integrale effecten zijn van dit wetsvoorstel voor dit belangrijke onderwerp. Zij vragen om nadere specifieke informatie.

De bestaande inkomensafhankelijke regelingen zijn momenteel qua definities en begrippen en de uitvoering uit elkaar gegroeid. Dit zorgt voor een vertroebeling van het beeld van de armoedevalproblematiek en voor niet-gebruik van bepaalde regelingen. Met ingang van 2006 zal de aanspraak voor verschillende inkomensafhankelijke regelingen gebaseerd zijn op het actuele inkomen. Daardoor is er per 2006 bijvoorbeeld geen verschil meer tussen het inkomen waarop de hoogte van de huursubsidie wordt gebaseerd (nu nog het inkomen in jaar $t-1\frac{1}{2}$) en het inkomen waarop de hoogte van de bijdrage in de kosten van kinderopvang wordt gebaseerd (jaar t). Dat maakt het mogelijk om eenduidig vast te stellen op welk actueel inkomensniveau de marginale druk bij de afbouw van deze inkomensafhankelijke regelingen zich gecumuleerd voordoet. Doordat de cumulatie van verschillende regelingen eenduidiger kan worden bepaald, kan de armoedeval effectiever worden aangepakt, en kan het beleid gericht op vermindering van de armoedeval beter afgestemd worden op de feitelijke situatie.

De financiële effecten van de Awir zijn afhankelijk van de situatie waarin een huishouden zich bevindt.

De leden van de VVD-fractie vragen naar de verschillende gevolgen van partnerschap en medebewonerschap. In artikel 33 van de Awir is de

hoofdelijke aansprakelijkheid van de partner geregeld. Voor de medebewoner kent de Awir geen hoofdelijke aansprakelijkheid. Deze leden vragen waarom in de Awir dit onderscheid tussen de partner en de medebewoner is gemaakt. De partner, zoals deze in de Awir is gedefinieerd, is een persoon met wie de belanghebbende gehuwd is, een geregistreerd partnerschap is aangegaan of met wie de belanghebbende als ongehuwde een duurzame gezamenlijke huishouding voert. Er is een nauwe betrekking tussen de belanghebbende en zijn partner. Voor de aanspraak kinderopvangtoeslag en zorgtoeslag geldt dat voor partners een gezamenlijke aanspraak wordt berekend op basis van de gezamenlijke draagkracht van de belanghebbende en zijn partner. Naast de partner kent de Awir, zoals de leden terecht opmerken, ook de medebewoner. Dit is de persoon, niet zijnde een partner, die bij de GBA op het woonadres van de belanghebbende ingeschreven staat en niet als onderhuurder kwalificeert. Dit kan een kind van de belanghebbende zijn of een inwonende ouder, maar het kan ook gaan om twee mensen die samen een woning huren zonder dat zij een gezamenlijke huishouding voeren. De medebewoner wordt, voorzover hij of zij inkomen geniet, geacht bij te dragen aan de lasten van de woning. Om deze reden is de draagkracht van de medebewoner mede bepalend voor het bepalen van de omvang van aanspraak op huurtoeslag. Voor deze persoon is echter geen hoofdelijke aansprakelijkheid geïntroduceerd voor een door de belanghebbende verschuldigde terugvordering huurtoeslag, omdat wij dit voor een groot deel van de personen die als medebewoner kunnen kwalificeren ongewenst achten, zoals bijvoorbeeld minderjarige kinderen en personen waarmee belanghebbende een minder nauwe betrekking heeft dan met een partner.

De leden van de VVD-fractie vragen met betrekking tot de verrekenmogelijkheid van artikel 30 of de Belastingdienst een eventuele teruggave vasthoudt totdat de termijn van twee maanden als bedoeld in artikel 28 is verstreken.

De termijn van twee maanden waar in artikel 30 naar wordt verwezen betreft de betalingstermijn die de belanghebbende wordt gegund om de terugvordering te voldoen. In het derde lid van dit artikel is geregeld dat deze termijn moet zijn verstreken voordat de Belastingdienst/Toeslagen van zijn verrekeningsbevoegdheid gebruik kan maken. Hiervan zal slechts worden afgeweken indien de belanghebbende binnen deze termijn de Belastingdienst/Toeslagen verzoekt om te gaan verrekenen. Binnen de twee-maanden-termijn worden eventuele teruggaven niet door de Belastingdienst vastgehouden, maar binnen de daarvoor geldende termijnen uitbetaald.

De vraag van de leden van de VVD-fractie waarom in het tweede lid van artikel 33, dat de aansprakelijkheid van de partner regelt voor de terugvordering van de belanghebbende, artikel 30 niet van overeenkomstige toepassing wordt verklaard is terecht. Het is immers veel efficiënter om de betaling van een schuld van de aansprakelijk gestelde partner te bewerkstelligen door middel van een verrekening als bedoeld in artikel 30. Ook voor een aansprakelijk gestelde partner zal deze vorm van betaling de voorkeur hebben boven het treffen van andere inningsmaatregelen. Een van overeenkomstige toepassing verklaring van artikel 30 betekent dat een aansprakelijkheidsschuld van de partner door de Belastingdienst/Toeslagen kan worden verrekend met een aan deze partner als belanghebbende of belastingplichtige, uit te betalen toeslag of belastingteruggaaf. Op grond van deze overwegingen zal in artikel 33 worden geregeld dat ook artikel 30 van overeenkomstige toepassing is. Voor het herstel van deze omissie, alsmede enkele andere technische wijzigingen, is een wetsvoorstel in voorbereiding.

De leden van de VVD-fractie vragen om een reactie op het artikel «De Wet Kinderopvang, een kind van de rekening?» van mw. mr. S. Dusarduijn (Weekblad fiscaal recht 2004/1878). Met name vragen zij aandacht voor de opmerking dat ter zake van het kindbegrip sprake is van «wiebel-wetgeving».

In antwoord op de vraag van deze leden merken wij op, dat juist de invoering van de Awir kan voorkomen dat er «wiebel-wetgeving» ontstaat. Gebleken is dat het begrip kind voor diverse inkomensafhankelijke regelingen relevant is. Daarom is ervoor gekozen om een basisdefinitie van het begrip «kind» op te nemen in de Awir. Met de inwerkingtreding van de Awir kan voortaan in alle inkomensafhankelijke regelingen die onder de reikwijdte van de Awir vallen, worden uitgegaan van deze basisdefinitie van het begrip «kind». Het gaat dan om een bloed- of aanverwant in de neergaande lijn of een pleegkind. Ook moet het kind in belangrijke mate worden onderhouden door de belanghebbende of zijn partner. En in beginsel is inschrijving in de GBA op hetzelfde woonadres noodzakelijk.

Uiteraard betekent harmonisatie van een begrip tot op zekere hoogte ook, dat een wijziging kan optreden ten opzichte van tot dan toe gehanteerde begrippen. In de Wet kinderopvang is het begrip «kind» als zodanig niet gedefinieerd, maar indirect af te leiden uit de definitie van «ouder», zoals ook terecht geconstateerd wordt in voornoemd artikel van de hand van mw. mr. S. Dusarduijn. Met de Awir wordt aan het begrip «kind» een invulling gegeven die echter ook wat betreft de toepassing van de Wet kinderopvang adequaat is.

De leden van de SP-fractie vragen in hoeverre de zorgtoeslag het onderhavige wetsvoorstel per saldo ineffectief maakt. Naar de mening van deze leden zou invoering van een inkomensafhankelijke zorgpremie veel effectiever zijn geweest dan de voorliggende regeling, die mensen massaal naar de Belastingdienst/Toeslagen stuurt.

In de memorie van toelichting bij de Zorgverzekeringswet is aangegeven waarom het kabinet heeft besloten tot introductie van een substantiële nominale premie voor iedere verzekerde vanaf 18 jaar. Een belangrijk aspect daarbij is dat de kosten van de zorg aldus beter zichtbaar worden voor burgers, die daarmee geprikkeld zullen zijn om serieus een afweging te maken tussen verzekeraars. Alleen indien een fors deel van de bevolking echt let op de premiehoogte, zullen verzekeraars zelf ook stevig inzetten op het in de hand houden van de kosten in de zorg. Een inkomensafhankelijke premie biedt een dergelijke prikkel niet. Gegeven de keuze voor een nominale premie, dient de zorgtoeslag om de nominale premie betaalbaar te houden voor de verzekerden.

Deze leden willen voorts graag weten of en in hoeverre de bewindslieden inmiddels bereid zijn de zorgtoeslag te koppelen aan een maximum-bijdrage aan premie voor de zorgverzekering. Maatgevend voor de premielasten zijn de gemiddelde premie in de markt en een vastgesteld percentage van het inkomen dat hieraan besteed wordt (genormeerde kosten). De regering heeft besloten om de genormeerde kosten voor een zorgverzekering voor een verzekerde met een partner vast te stellen op 5% van het drempelinkomen, vermeerderd met 5% van het toetsinkomen dat boven het drempelinkomen uitgaat. Voor een verzekerde zonder een partner bedragen de genormeerde kosten 3,5% van het drempelinkomen, vermeerderd met 5% van het toetsinkomen boven het drempelinkomen.

De leden van de SP-fractie hebben begrepen dat wordt overwogen om de mensen die in aanmerking zouden kunnen komen voor een tegemoetkoming buitengewone uitgaven (tbu), door de Belastingdienst te laten benaderen met een aanvraagformulier waarop door de betrokkenen uitsluitend rekeningnummer en handtekening geplaatst hoeft te worden.

In antwoord op de vraag van deze leden of dit daadwerkelijk gaat gebeuren, of slechts die mogelijkheid wordt onderzocht kunnen wij melden dat de Belastingdienst inderdaad bezig is met een onderzoek naar de mogelijkheid om dit najaar degenen die in aanmerking kunnen komen voor een teruggaaf op grond van de tbu een brief of formulier te sturen waarin een aantal gegevens voorbedrukt zijn. Het onderzoek hiernaar is nog niet volledig afgerond. Wel is in ieder geval zeker dat er dit najaar extra actie zal worden ondernomen om te bevorderen dat degenen die recht hebben op tbu, hiervan ook daadwerkelijk gebruik zullen gaan maken.

Wordt, zo wilden de leden van de SP-fractie verder graag weten, op het aanvraagformulier ook de mogelijkheid geboden een aanvraag voor bijzondere bijstand te doen of wordt anderszins gewezen op de mogelijkheid op die vorm van bijstand in bepaalde gevallen? De inkomensafhankelijke regelingen die onder de Awir vallen, voorzien in een toereikende en passende voorliggende voorziening voor de kosten voor zorg, kinderen en wonen. Bij de ontwikkeling van het concept-aanvraagformulier is derhalve geen rekening gehouden met de mogelijkheid om betrokkenen te wijzen op die mogelijkheid of op andere wettelijke regelingen waarvan zij mogelijk gebruik kunnen maken. Bijzondere bijstand kan slechts aan de orde zijn bij cumulatie van kosten en bijdrageverplichtingen waarvoor geen inkomensafhankelijke regeling bestaat. De bijzondere bijstand wordt op grond van de Wet werk en bijstand (Wwb) door gemeenten uitgevoerd en kan dus niet bij de Belastingdienst/Toeslagen worden aangevraagd.

De leden van de SP-fractie vragen voorts of en in hoeverre inwerking-treding van de Zorgverzekeringswet gevolgen kan hebben voor inwerking-treding van de Awir.

Op zichzelf beschouwd staat de inwerkingtreding Awir los van de Zorgverzekeringswet en kan de Awir ook zonder dat de Zorgverzekeringswet tot stand komt in werking treden. Voor de uitvoering van de Wet op de zorgtoeslag is de inwerkingtreding van de Awir essentieel. De Awir is de kaderwet op grond waarvan de zorgtoeslag kan worden uitgekeerd.

Tot slot willen de leden van de SP-fractie weten in hoeverre de samenwerking tussen Belastingdienst en het ministerie van VWS in een projectorganisatie een garantie zal zijn voor een goede uitvoeringspraktijk. De Belastingdienst en het ministerie van VWS werken constructief samen aan een goede implementatie van de wet- en regelgeving. Zo is het ministerie van VWS vertegenwoordigd in de stuurgroep van de projectorganisatie van de Belastingdienst en wordt er op inhoudelijke thema's als de communicatie en dienstverlening aan de burger actief samengewerkt.

De Staatssecretaris van Financiën,
J. G. Wijn

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
A. J. de Geus